

Στη ζώνη της γλυκιάς υποκειμενικότητας

«Επείγον e-mail από τον Κύριο Τσέχωφ» σε σκηνοθεσία Γιάννη Λεοντάρη

Της **Νόνας Μολέσκη**

Οσοι αυτόκλητοι τολμούν να κρίνουν την καλλιτεχνική δημιουργία των άλλων, γνωρίζουν ότι η «αντικειμενικότητα» στη δραστηριότητά τους πρέπει να ισούται με έννοιες όπως «αμεροληψία» και «τιμιότητα», δεν προβλέπει όμως τη χρήση ενός, πάντα ίδιου, εργαλείου αξιολόγησης, μιας, πάντα ίδιας, δέσμης κριτηρίων. Τα κριτήρια αλλάζουν σε εξάρτηση από πολλούς παράγοντες, έτσι ώστε η γλύκα της υποκειμενικότητας να μην μπορεί να λείψει από τη διαδικασία της πρόσληψης ενός έργου τέχνης.

Στην παραγωγή του Θεάτρου Δέντρο «Επείγον e-mail από τον Κύριο Τσέχωφ» μπορεί κανείς να προσάψει τον χαρακτηρισμό της δευτερογένειας της λογοτεχνικής βάσης, καθώς η Αιμιλία Βάλβη βασίζει το κείμενό της όχι μόνο στην «απευθείας» διασκευή των τσεχωφικών διηγημάτων, αλλά και στο γνωστό έργο του Νηλ Σάιμον «The Good Doctor», επιλέγοντας στη διασκευή της από την πληθώρα των μικρών αριστουργημάτων του Τσέχωφ τα... ήδη επιλεγμένα από τον Σάιμον. Όμως αυτή η διασκευή, μαζί με τη σκηνοθεσία του Γιάννη Λεοντάρη, κέρδιζε τον θεατή μ' ένα αναπάντεχο στοιχείο: αυτό της επικαιρότητας και των σημερινών πονεμένων προβληματισμών.

Ο σκηνικός χώρος είναι καλυμμένος με παχύ στρώμα από ρούχα. Πού είναι οι άνθρωποι που τα φορούσαν; Αν σας έτυχε να επισκεφτείτε το Άουσβιτς, θα θυμηθείτε τις βιτρίνες-μνημεία ανθρωπίνης απουσίας. Αλλά το τρομερότερο (αλήθεια, χρησιμοποίησα αυτή τη λέξη;) είναι ότι τα καθημερινά δελτία ειδήσεων φέρνουν νέες εικόνες εξολόθρευσης ανθρώπων, νέες εικόνες από διαλυμένα σπίτια, πεταμένα

παιχνίδια, από ανθρώπινα αντικείμενα χωρίς ανθρώπους πια... Κι ο κύριος Τσέχωφ μας στέλνει επείγον e-mail για να ρωτήσει αν έχει ακόμα θέση στον κόσμο σήμερα. Αν ο τρόπος με τον οποίο αγαπούσε τους ανθρώπους βλέποντας όλες τις αδυναμίες τους, «περνάει» ακόμα; Και κάτι άλλο: αν η ντροπή με την οποία καλύπτει τον εαυτό της η χώρα του, έχει αμαυώσει και τη μεταθανάτια μνήμη του.

Ο θίασος απαντά, προβάλλοντας ακριβώς εκείνη τη μίξη τρυφερού, γελοίου, τραγικού, λεπτού, μίζερου που έσμιγε ο Τσέχωφ στην παλέτα του. Κι εμείς οι θεατές έχουμε ήδη παραδοθεί, έχουμε ήδη περάσει στη ζώνη της γλυκιάς υποκειμενικότητας, όπου η χαρά του ηθοποιού από την πετυχημένη χρήση προσωπικών υποκριτικών «κόλπων» είναι και δική μας, όπου είμαστε έτοιμοι να θυμηθούμε μαζί

με τους ηθοποιούς τα παλιά και να λυπηθούμε για όσα δεν συνέβησαν στην επαγγελματική ζωή τους και επομένως στη δική μας θεατρική εμπειρία.

Ο Σταύρος Λούρας κάνει το γνωστό μπαλέτικο του άλμα ξέροντας ότι «ο παλιός» θα χαρούν και δοκιμάζοντας αν θ' αρέσει στους «καινούργιους». Η συνάντησή με τη Χριστίνα Παυλίδου έχει νοσταλγική χροιά, ίσως επειδή είναι από τις ηθοποιούς που πάντα νοσταλγικά θυμίζουν τη νιότη τους. Ο Μάριος Μεπήρης σμιλεύει τη φόρμα των ρόλων του και τη γεμίζει με περιεχόμενο μπροστά στα μάτια μας. Η Κατερίνα Λούρα μεταφέρει το ταλέντο της σε άλλη φάση της επαγγελματικής της σταδιοδρομίας. Το κωμικοτραγικό ντουέτο με τον Σταύρο Λούρα είναι πολύ ωραίο. Η Πολυξένη Σάββα κρατάει αξιοπρεπώς το δικό της μερίδιο.